GRATIS PROEFNUMMER

SJORS van de Rebellenclub

11 SEPTEMBER 1954 No 1

HET BEDROG

DE GEVANGEN GRAAF

Dit blad kost bij abonnement 20 cent per nummer.
Losse nummers 25 cent — Voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent per nummer.

DANGLARS SCHIJNT EEN HEKEL AAN MIJ TE HEBBEN! HIJ IS ZEKER JALOERS OMDAT IK HET SCHIP VEILIG DE HAVEN BINNENBRACHT!

DIE VERWAANDE JONGE VLEGEL! BAH! ALS MORREL HEM HET COMMANDO VAN HET SCHIP GEEFT, MOET IK VOORTAAN „MIJNHEER" TEGEN HEM ZEGGEN EN BUIGEN ALS EEN KNIPMES! DAT IS TE VEEL VOOR ME!

LATER, IN HET KANTOOR VAN MENEER MORREL, DE EIGENAAR VAN HET SCHIP
...NU WEET U ALLES, MENEER, OVER HET VERLOOP VAN DE REIS! MISSCHIEN KAN IK NU GAAN...
AHA! WAT EEN HAAST, JONGEMAN! MAAR IK WEET WAAR JE HEENGAAT... JIJ DENKT NATUURLIJK AAN MERCEDES, HET MEISJE WAARMEDE JE WILT TROUWEN EN DAT REEDS ONGEDULDIG WORDT...

GOED.. MAAR DAN ZAL IK JE TOCH EERST NOG EVEN EEN PRETTIG NIEUWTJE MEDEDELEN, OM AAN DE DORPELINGEN TE VERTELLEN! JIJ HEBT UITSTEKEND WERK VERRICHT EN IK BEN VAN PLAN JE KAPITEIN VAN DE PHARAON TE MAKEN!

EEN EIGEN COMMANDO? IK WEET NIET WAT IK ZEGGEN MOET, MENEER!... IK HAD HET NAUWELIJKS DURVEN HOPEN...!
JE HEBT HET VERDIEND, JONGEN! EN NU INGERUKT, WANT MERCEDES WACHT OP JE! VERGEET ECHTER NIET, OM MIJ OOK VOOR JE BRUILOFT UIT TE NODIGEN!!

DAT ZAL IK ZEKER NIET VERGETEN, MENEER! EN DANK U HARTELIJK VOOR MIJN BENOEMING! DE NIEUWE KAPITEIN VAN DE PHARAON ZAL U GRAAG EEN UITNODIGING STUREN!

DAT IS ONVERDRAGELIJK! NEE!... DAT GEBEURT NIET!

IN HET DORPJE CATALANS...

DE PHARAON IS AL BINNENGELOPEN, DUS EDMOND ZAL NU WEL GAUW HIER ZIJN!

EEN HAND GREEP PLOTSELING MERCEDES' ARM VAST

FERNAND! LAAT ME LOS! IK HEB HAAST!!!.

HAAST? WAARVOOR? JE MAAKT ANDERS GEEN HAAST OM MET ME TE TROUWEN, HOEWEL IK JE AL HONDERD KEER TEN HUWELIJK HEB GEVRAAGD! JE HEBT MIJ NU LANG GENOEG VOOR DE GEK GEHOUDEN, MERCEDES! KOM, DENK NU NIET MEER AAN DIE PUMMEL DANTES! LATEN WIJ...

De gulzige Moor

Omdat het zulk prachtig weer was en daarbuiten alles er zo vrolijk en genoeglijk uitzag, had Moor, de poes, de benen genomen. Dat was nu wel niet erg, want Moor ging wel eens meer op stap, maar deze keer was het vervelende, dat Moor blijkbaar dacht, dat er geen eind aan de dag kwam. Fietje, die altijd trouw voor Moor zorgde, was al een paar maal de tuin ingelopen en had haar al verschillende malen geroepen, maar geen Moor te bekennen. Ten laatste was ze maar naar binnen gegaan en had de keukendeur gesloten.

„Ik kan toch moeilijk de hele avond de keukendeur openlaten, omdat Moor nog niet binnen is," peinsde ze, „ik heb trouwens wel iets anders te doen dan Moor te zoeken," en dicht ging de keukendeur.

Moor had reuzenpret gehad de hele dag en toen zij eindelijk naar huis ging en voor de dichte keukendeur stond, was dat wel een lelijke tegenvaller na zo'n plezierige dag. Nadat zij een kwartiertje had zitten miauwen en er niemand kwam opdagen, begon ze haar maag te voelen. Ja, de buitenlucht maakt hongerig. Moor moest er dus iets op zien te vinden, dat zij wat te eten kreeg. Zij sprong over de schutting de tuin van de buren in en zij had warempel geluk. Er stond een raam open. Tjoep! Moor er in. Het was het raam van de keuken en Moor begon meteen naar iets eetbaars te snuffelen. Op het aanrecht stond een pannetje met melk. Moor bedacht zich geen ogenblik en deed zich te goed. Juist toen zij zich een beetje prettig begon te voelen, hoorde zij iemand aankomen, recht op het aanrecht af. Maar nog vóór de uitgestoken hand Moor te pakken had, was zij al weer door het raam verdwenen.

Ziezo, dacht Moor, toen zij weer veilig over de schutting heen was, dat is goed afgelopen en ik heb in elk geval iets in mijn maag, al is het dan niet veel; en in een hoekje van de donkere tuin ging zij zitten peinzen, wat zij verder zou doen. Ja, er zat niet anders op, dan dat zij maar in de schuur ging slapen. Gelukkig stond de deur van de schuur op een kiertje en Moor ging op zoek naar een goed plekje, maar dat was niet zo eenvoudig. De grond was erg koud en alles wat in de schuur stond, was eigenlijk koud. Wacht, zij zou het eens proberen in de tas van Fietje's fiets. Nou, een beetje benauwd was het wel, vond Moor, maar in ieder geval warm en dat was ook wat waard en doordat Moor zo moe was, viel zij al heel gauw in slaap. Toch was zij vroeg wakker de volgende morgen, want het was wel een ongewone nacht geweest in zo'n fietstas. Als nu toch die keukendeur maar open was, dacht Moor, want zij rammelde van de honger. Dat beetje melk, dat zij de vorige avond bij de buren had gedronken, was lang niet genoeg voor zo'n flinke poes als Moor. Maar Moor had geluk. De keukendeur wás open. En Fietje stond bij het fornuis pap te koken.

Hoera, dacht Moor, ik krijg gelukkig iets te eten, en van blijdschap gaf zij kopjes aan Fietje en draaide om haar benen heen bij elke stap die ze zette.

„Ja, jij hebt natuurlijk honger, hè," zei Fietje, „dat komt er ook van, als je niet op tijd binnen bent; maar je zult nog even geduld moeten hebben, de pap is nog te heet." Fietje zette de pan met pap op het aanrecht en ging naar binnen om de tafel te dekken. Moor bleef in de keuken rondhangen. Maar wat duurde dat toch lang, voor Fietje terugkwam. Die pap was nu toch zo heet niet meer? Zij ging op de mat zitten miauwen, maar Fietje kwam niet. Moor werd steeds ongeduldiger en ten laatste sprong zij op het aanrecht en liep naar de pan met pap.

Ik begin maar vast, dacht Moor, wie weet hoe lang ze nog wegblijft. De pan voelde nog wel warm aan, maar niet meer heet. Moor probeerde eens een likje. Hm, ging wel, heus niet té warm. Hè, wat lekker, dacht Moor toen zij driemaal gelikt had, alleen een beetje ongemakkelijk voor me, die diepe pan. Moor wist echter wel raad, want zij sprong op de rand van de pan. Zó kon zij er véél beter bij. Toen begon de smulpartij. Maar de vreugde was van korte duur, want.... juist toen Moor weer een flinke lik wilde nemen, verloor zij haar evenwicht en rolde midden in de pan met pap.

Vreselijk.... Moor grauwde en miauwde en probeerde met alle macht uit die kleefboel vandaan te komen, maar het ging niet. Zij glibberde steeds terug. En toen zij voor de tweede maal probeerde op de rand van de pan te komen, ging de keukendeur open en daar was Fietje. Toen ze uit haar pappan een witte kattekop omhoog zag komen, gaf ze een gil van schrik! „Help.... de boel is hier betoverd!" schreeuwde ze en op haar gillen kwamen vader en moeder en al de kinderen naar de keuken gelopen. Ze zagen natuurlijk meteen, dat het Moor was, die daar zo dwaas in de pap zat en er niet uit kon komen. En ze lachten.... ze lachten! Moor werd steeds kwader om dat lachen, want zij zat nog maar steeds in die pan.

„Ja, Moor," zeiden ze allemaal, toen ze uitgelachen waren, „dat komt er van, als je te ongeduldig bent om te wachten."

Fietje nam de pan met Moor en al er in mee naar de badkamer en daar maakte ze Moor schoon in het bad. Moor is helemáál niet gesteld op water en dat bad is zij nu nog lang niet vergeten. Zij kan nóg rillen bij de herinnering en sindsdien snoept zij nooit meer uit een pan! Dat heeft zij voorgoed afgeleerd.

A. Rapati-Muller

De wandelstok van buurman Bram

(Een ware geschiedenis)

Moe, krijg ik een boterham?" Ik deed die vraag altijd, als ik 's middags uit school kwam.

Och, een gezonde jongen kan altijd eten, al is het midden in de nacht. Moe keek dan ook helemaal niet verbaasd, toen ik een boterham vroeg. Maar.... zij *deed* een beetje vreemd.

Anders ging zij dadelijk naar de kast, om het brood, de boter en het potje met jam te halen, maar nú deed zij het niet. Integendeel.... zij bleef staan, net of zij mij iets te zeggen had.

Ik wist niet, wat ik er van denken moest.

„Is er wat gebeurd, moe?" vroeg ik.

„Gebeurd? Nee, Kees...." zei moe. „Maar.... buurman Bram gaat weg!"

Ik vergat opeens, dat ik zo 'n erge honger had.

Buurman ging weg! Ik wist al lang, dat hij vertrekken zou, maar het kwam nu tóch nog onverwacht.

Ik vond het allesbehalve prettig. Het was in één woord vreselijk.

Buurman Bram woonde naast ons, in een klein huisje.... helemaal alleen. Zijn vrouw was al jaren dood. Hij kookte zijn eigen potje, schrobde en boende, en deed ook zelf zijn kleine was.

Hij was seinhuiswachter geweest en leefde al enige jaren rustig van zijn pensioen. Maar zijn dochter in Alkmaar had zeker wel al honderdmaal gezegd:

„Hè, vader.... kom toch bij óns wonen! Zo alléén.... dat is toch niets voor een man?"

Buurman antwoordde dan altijd, dat hij dáár nog eens een nachtje over slapen moest. En hij sliep één, hij sliep twee, hij sliep drie nachten, neen.... hij sliep er wel duizend. Maar tot een besluit kwam hij niet.

En nu.... nú zou het er opeens van komen!

Ik hield veel van buurman Bram. Wel plaagde hij mij graag, maar dat kon ik best hebben, want hij meende het niet kwaad, o neen!

Toen ik negen jaar werd en van vader en moeder een postzegelalbumpje gekregen had, vertelde hij mij, dat hij nog twee zegels van Luilekkerland bezat.... een van een rijksdaalder met een mokkapunt, en een van tien gulden met een slagroomwafel er op. En, domoor, die ik was.... ik geloofde hem, wel drie dagen lang. Maar toen hij een week later naar de stad ging, bracht hij een enveloppe met maar eventjes honderd postzegels voor mij mee!

O, buurman was zo goed voor mij! Op mijn verjaardag en met Sinterklaas kreeg ik altijd wat, en zat ik met iets verlegen, dan hielp hij mij.

En nu ging hij weg!

Toch moest ik vaak om buurman lachen. Hij liep altijd met een wandelstok. Och ja, dat was niets bijzonders, want er lopen méér mannen met een stok. Maar de stok van buurman was zo bespottelijk dik.

En dan.... het grote, kromme handvat van de stok! Dat iemand met zo'n ding wou lopen, nee.... dát begreep ik niet!

Een paar dagen later kwam buurman 's avonds afscheid nemen.

Hij praatte vrolijk met vader en moeder, en met mijn zusje Nel. Maar *ik* zei geen woord. Ik zat er zo maar een beetje bij en bladerde lusteloos in een boek.

„Je zegt óók niet veel, Kees!" vond buurman Bram.

„N....n....nee...." zei ik, maar verder niets. En nu vind je 't misschien wel flauw, maar.... er gleed een traan langs mijn linkerwang.

Buurman gaf vader en moeder een knipoogje.

„Kees vindt het vervelend, dat ik hem nu niet meer zal kunnen plagen!" lachte hij.

Toen trok hij eens even aan mijn oor.

„Maar alle gekheid op een stokje, Kees! Vóór ik wegga, krijg je nog wat van mij. Vertel mij maar eens, wat je hebben wilt!"

Ik voelde, dat ik een kleur van blijdschap kreeg.

Buurman was toch een goeierd, hoor!

Wat zou ik kiezen? Het was niet gemakkelijk, om zo één-twee-drie wat te noemen, want er zijn zo véél dingen, die een jongen gebruiken kan! Een fietslamp, een leren bal, een paar voetbalschoenen, een mooi boek.... ja, ik had wel zin in een verrekijker óók!

Ik wist heus niet, wat ik kiezen moest.

„Weet je, wat ik doen zal?" sprak buurman dan. „Ik zoek zélf wel iets voor je, hoor! Overmorgen ga ik weg, maar als je om twaalf uur uit school komt, ligt het cadeautje hier in de kamer op je te wachten. Afgesproken, Kees?"

„Als... alstublieft, buurman...!"

Heus.... ik stotterde

even. Van blijdschap, ja, maar ook van spijt, omdat ik de goede man in lange tijd niet meer zou zien.

En twee dagen later.... die morgen op school....

Hoe dikwijls de meester niet zei: „Kees, let toch op!" of „Jongen, wat heb je vanmorgen toch?" — ik weet het niet! Ik dacht maar aldoor aan het geschenk, dat op mij wachtte. Het was, of er nooit een eind aan de morgen zou komen.

Maar eindelijk.... eindelijk ging de bel, en ik holde, nee.... ik vlóóg naar huis. Ik stortte mij letterlijk de kamer in.

„Is.... is het er, moe?" vroeg ik hijgend.

Maar ik wachtte haar antwoord niet af, want ik zag het cadeau al liggen. Een lang, smal pak, op de zitting van vaders stoel. Er lag ook een briefje bij.

„'k Zou het maar gauw lezen!" lachte moe.

„Ja, maar eerst het pak!" zei ik.

Wat.... wat zou buurman mij gegeven hebben?

Ik geloof, dat mijn handen een beetje beefden.

Bij de eerste aanraking wist ik het al.

„Hoe gemeen!" riep ik.

Door het bruine papier voelde ik buurmans stok — de dikke, bespottelijke wandelstok!

Nijdig smeet ik het ding op de grond.

„Is.... is het de stok?" vroeg moe, die het natuurlijk ook wel had gemerkt. „Misschien heeft buurman weer een grapje uitgehaald!"

„Noemt u dát maar een grapje!" zei ik nijdig.

„Zolang je de brief niet gelezen hebt, weet je eigenlijk niets!" vond moe.

Ik volgde haar raad.

Weet je, wat buurman mij schreef? Dit:

Beste Kees.

Ik weet, dat je met je vriendje wel eens zo'n beetje hockey speelt, maar dat je geen stok hebt, is het niet? Ik schenk je daarom mijn wandelstok, want die kun je er best voor gebruiken, hoor! Maar je kunt ook wat voor de stok kopen, als je wilt. Nu, dat zoek je zelf maar uit!

Het beste, jongetje, en.... tot ziens!

Veel groeten van

Buurman Bram.

Ik scheurde de brief in wel duizend stukjes, zó kwaad was ik. Dat buurman mij wel eens gefopt had, was zo erg niet, maar dit....

Je kunt ook wat voor de stok kopen, als je wilt.

Hoe buurman zó iets durfde schrijven, begreep ik niet. Verbeeld je, dat ik met die akelige stok naar de bakker ging! Wat zou ik dan voor dat gekke ding krijgen? Geen half pepermuntje.... geen tiende part van een krentenkoek!

Mijn vriendje Piet had een oude hockeystick, die hij van Henk van

de dokter gekregen had, en daarom beoefenden wij die sport vaak zo'n beetje op het bleekveld achter ons huis. Vader, die heel handig was, had daar een doel voor ons gemaakt. Eén van ons verdedigde het met een stuk van een lat, en de ander schoot met de stick. Vloog de bal tussen de palen, dan ging de keeper in het veld, en de maker van het punt moest onder de lat. Zo wisselden wij elkaar steeds af.

Een paar dagen later stonden wij wéér op ons hockeyveld.

„Nee!" riep ik. „Speel maar alléén! Ik heb er geen zin in, hoor!"

„Toe, wees nu niet flauw!" zei Piet. „'t Is mijn schuld toch niet, dat buurman je die rare stok gegeven heeft?"

Ja, dat was waar, en....

„Vooruit dan maar!" stemde ik toe. Even later stond ik tussen de palen.

Piet zwaaide zijn stick, een schot, en.... de bal vloog tussen mijn benen door.

„Geen kunst, als je zo'n ding hebt!" mopperde ik.

„Waarom neem je de stok van buurman niet?" vroeg Piet.

Het was zo gek nog niet bedacht! Beter wat dan niets! Ik holde naar binnen en geen minuut later stond ik klaar, om op mijn beurt een schot te lossen.

Maar.... ik deed het niet.

Ik dacht weer aan de plagerij van buurman, en ik werd zó kwaad, dat ik de stok tegen de rechterdoelpaal smeet.

„Doe toch niet zo gek!" lachte Piet.

Ik vloog naar het doel, raapte de stok op en gaf een slag tegen de linkerpaal.

„Wat héb je toch!" schrok Piet.

Ik moet wel verbazend hard hebben geslagen, want.... het kromme handvat zat aan de stok vastgeschroefd, en juist op díé plaats was het handvat door de slag afgekraakt.

„Nú kun je de stok wel weggooien!" mopperde Piet. Hij raapte hem op, en....

„O.... o.... o....!" riep hij.

„O.... o.... o....!" gilde ik.

Wij zagen opeens, dat het bovenste deel van de stok hol was, want.... *er gleed een rolletje uit.*

Ik raapte het rolletje op, scheurde het papiertje los, en....

„Piet....! Piet....! Kijk toch eens! Kwartjes! Allemaal kwartjes!" juichte ik.

Er waren er veertig.

Tien gulden dus!

Tóén begreep ik, dat buurman mij ook nú had gefopt, maar dat hij het, zoals hij gewoon was, weer goedgemaakt had óók!

Nog diezelfde avond schreef ik hem een lange brief, waarin ik hem zeker wel tienmaal bedankte, maar.... ook eerlijk bekende, dat ik zo vreselijk boos en teleurgesteld was geweest.

Ik mocht voor het geld wat kopen, want dát had buurman natuurlijk bedoeld. Maar wát.... ja, dat wist ik zo dadelijk niet, en vader en moeder gaven mij dan ook de raad het geld voorlopig maar te bewaren. Maar toen de winter kwam, en het nog vóór de Kerstvacantie begon te vriezen, had ik gauw mijn keus gemaakt. Vader kocht bij de smid een paar schaatsen voor mij, en daar het wel vier weken aan één stuk vroor, heb ik op buurmans cadeau fijn genoten, dát begrijp je wel.

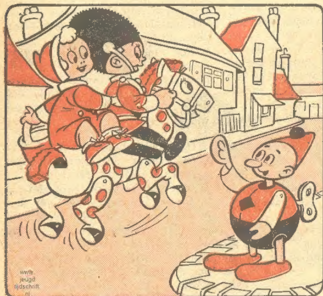
Spelend

Klipperdeklap! Klipperdeklap! Hier komt Tommie het speelgoedsoldaatje, de trots van heel speelgoedland. Hij rijdt op een prachtig mooi houten paard! Hij voelt zich heel erg belangrijk!

Op de hoek van de straat staat Dollie Dimpel en Tommie vindt haar zo lief, dat hij onmiddellijk stilstaat en haar heel plechtig groet. „Hoe maak je het, Tommie?" lacht Dollie. „Ik ga naar de markt."

„Spring maar achter op mijn paard," zegt Tommie moedig. „Dan breng ik je even naar het station!" En zo gingen ze allebei op weg! Zij kwamen de clown tegen en die groette heel vriendelijk.

„Dank je wel, Tommie," zei Dollie, toen zij het station bereikt hadden! „De trein voor de markt, staat op het punt om te vertrekken!" De conducteur keek reeds op zijn horloge. „Alles klaar?" riep hij.

Speelgoed

De stationschef blies op zijn fluitje. Fieieiep! Toen gaf hij met een rode vlag het sein voor vertrek. ,,Daar gaan we!" lachte de machinist. Maar wat was dat? De locomotief ging er alleen van door.

Die malle machinist had vergeten de wagens aan zijn locomotief vast te maken! ,,O, lieve help!" riep Dollie uit. ,,Nu kan ik niet naar de markt gaan! Wat moet ik doen! Ik moet er zijn!"

Maar Tommie en zijn paard kwamen direct hulp bieden. De chef gaf aan Tommie een stevig touw en toen bond hij zijn paard en de wagens aan elkaar vast. ,,Hoera!" riep Dollie. ,,Nu gaan we echt!"

Klipperdeklap! Klipperdeklap! En het paardje bracht de hele trein helemaal tot aan de markt. Dat was aardig! En Tommie was dan ook zo blij, dat hij het lieve paard een emmer vol limonade gaf.

De Nelson lag zacht te schommelen op het water van de Indische Oceaan, even buiten de kust van Ceylon. Na twee weken van ingespannen peilen en nauwkeurige berekeningen was men er thans zeker van, dat de Seahorse nog op dezelfde plaats lag, waar hij bijna honderdtwintig jaar geleden in een vliegende storm was vergaan. De Seahorse was een mooie driemaster geweest, die in April 1839 Londen had verlaten om een lading goud naar Hongkong te brengen. Het schip had China echter nooit bereikt en was tijdens het noodweer, dat de kust van Voor-Indië teisterde, met man en muis gezonken.

Reeds tweemaal had men pogingen gedaan om de kostbare lading te bergen, maar door de gebrekkige hulpmiddelen was de onderneming beide malen mislukt. De Nelson echter, met zijn moderne uitrusting, zou voor de derde maal proberen de oceaan zijn buit afhandig te maken en op deze zonnige, windstille ochtend, werden de laatste voorbereidingen getroffen. Robert Douglas, de duiker, stond bij de reling. Hij had het zware kostuum met de loden schoenen reeds aan en twee leden van de bemanning waren bezig hem de helm op te zetten. Nadat deze aan het pak was bevestigd en alles nog eens zorgvuldig wrs gecontroleerd, werd Douglas op het laddertje geholpen. De matrozen hadden hun plaats bij de luchtpomp ingenomen en ook de man aan de signaallijn was op zijn post.

Douglas stak zijn hand op naar de achterblijvenden. Toen greep hij de spijlen van het laddertje vast en verdween langzaam onder water. Hij voelde hoe zijn zware uitrusting hem naar de diepte trok. Om hem heen was het groene water, waarin hij het zonlicht nog kon zien. Er waren kleine scholen vissen, die snel van koers veranderden, als hij naderde. Langzamerhand werd het donkerder. Hij zakte nu minder snel en voelde de druk van het water tegen zijn lichaam. De oceaan was hier niet diep, vergeleken bij andere plaatsen, maar toch duurde het geruime tijd, eer hij de bodem had bereikt. Hij liep over de rotsige grond. Om hem heen, op de zanderige plaatsen, groeiden grillige planten en hij zag vissen, waarvan de kop even groot was als de rest van hun lichaam. Met zijn linkerhand omklemde hij zijn breekijzer en met de rechter knipte hij zijn lantaren aan. Voor hem waren de donkere omtrekken van de Seahorse, half weggezakt in het zand. Voorzichtig lopend om de lijnen, die hem met het schip verbonden, niet te beschadigen, ging hij er naar toe. Hij zag, dat het schip in de loop der jaren gekanteld was en nu bijna geheel op de bakboordzijde lag. De romp zelf scheen echter geheel intact te zijn, alleen was het hout door een dikke laag algen en ander gewas begroeid.

Douglas liet het licht van zijn lantaren over het dek dwalen en spoedig vond hij het luik, waarnaar hij zocht. Hij duwde zijn breekijzer tussen het wier en toen hij de tegenstand van het hout voelde, begon hij het langzaam omhoog te wrikken. Na enkele pogingen gaf het hout mee en een laatste, stevige ruk was voldoende om het luik te doen openklappen.

Als toneelspelers, die achter de coulissen op hun beurt hadden staan wachten, zwommen er een paar vissen naar buiten. Douglas schrok en deed een stap opzij. Toen begon hij te lachen en liet het schijnsel van zijn lamp in de donkere romp van de Seahorse vallen. Hij zag een trap, maar doordat het schip op zijn kant lag, zou het niet gemakkelijk zijn om die af te dalen. Plotseling schoten hem de vissen te binnen en hij begreep, dat er dus ergens in het schip een andere opening moest zijn, waardoor ze waren binnengekomen. Langzaam liep hij om de Seahorse heen en aan de andere kant, dicht boven de kiel, zag hij een groot gat, dat zonder twijfel de oorzaak van de ramp was geweest. Hij hees zich voorzichtig op en stapte naar binnen. Zijn loden schoenen trapten op iets zachts, waar ze bijna geheel in wegzonken.

Douglas zag, dat het balen waren. Proviand waarschijnlijk, veronderstelde hij. Hij trok de lijnen wat verder naar binnen, zodat hij zich vrij kon bewegen en begon voetje voor voetje zijn onderzoekingstocht. De dikke laag zand, die zich in het ruim had gevormd, bemoeilijkte het zoeken, maar tenslotte vond hij een paar kisten, die met zware ijzeren banden waren beslagen en Douglas begreep, dat hetgeen hij zocht zich hier voor hem bevond.

Hij zette het breekijzer onder een deksel en drukte het met al zijn kracht naar beneden. De ijzeren banden, half verteerd door het water, barstten kapot en het deksel vloog open.

Douglas hield zijn adem in. Voor hem, als turven opgestapeld, lagen de gele baren goud. Zuiver goud, in staven, die bijna zo groot waren als broden. Een ogenblik staarde de duiker naar het vermogen, dat daar aan zijn voeten lag, toen maakte hij van zijn gordel een smalle metalen koker los, die aan een stevige lijn was bevestigd en deed er een van de goudstaven in. Hij ging naar het gat, waardoor hij naar binnen was gekomen en trok tweemaal aan de lijn. Kort daarop begon de koker langzaam te stijgen.

De eerste goudstaaf van de Seahorse was op weg naar boven.

Douglas was nu ruim een half uur

onder water. Hij voelde een licht suizen in zijn oren en het ademhalen viel hem moeilijker dan in het begin. Hij begreep, dat het tijd werd om naar de oppervlakte te gaan, klom door het gat en zette zich af. Juist wilde hij drie rukken aan de lijn geven, toen een grote schaduw over hem heen viel. Hij keek op en gaf een schreeuw van angst.

Schuin boven hem, met al zijn armen uitgespreid, zwom een monsterlijke octopus. Zijn grote, bleekrode ogen waren onafgebroken op de duiker gevestigd en telkens als zijn lichaam zich samentrok, kwam hij met een vaart dichterbij.

Douglas rukte aan de lijn. Eénmaal, tweemaal, driemaal! Hij wist, dat over enkele seconden de mannen op het schip aan de lier zouden gaan draaien, langzaam, omdat anders de druk van het water te plotseling zou verminderen. Maar daar boven hem, vlak bij hem nu, was de inktvis en hij kende de kracht en de snelheid van die monsters.

Douglas haalde diep adem. Hij hing de lamp aan zijn gordel en klemde het breekijzer in beide handen, vastbesloten zijn leven tot het uiterste te verdedigen. De grote, rode ogen waren nu nog maar een paar meter van hem af. Twee lange, met zuignappen bezette vangarmen werden naar hem uitgestoken en de grote, hoornige bek van de octopus opende zich.

Opnieuw trok Douglas aan de lijn. Daarna hief hij het breekijzer op en sloeg met al zijn kracht naar de verschrikkelijke armen.

Uit een van de tentakels vloeide bloed. De inktvis trok de gewonde arm terug en stak een andere uit. Douglas voelde hoe de armen hem vastgrepen en hoe hij langzaam maar zeker naar de verschrikkelijke bek werd getrokken. De lijn aan zijn gordel stond nu strak en hij wist, dat het nu een gevecht werd tussen de mannen aan de lier en de reusachtige octopus, die opnieuw twee van zijn armen uitstak.

De lamp aan zijn gordel brandde nog. Vaag zag hij het vaalwitte lichaam van het zeemonster, dat verwoed aan hem trok. Terwijl hij tergend langzaam omhoog werd gehesen door het donkere water, voelde hij zich steeds machtelozer tegenover de reuzenkracht van zijn aanvaller. Elk ogenblik konden de vangarmen zijn pak scheuren en dan zou het met hem gedaan zijn.

In een laatste wanhopige poging hief hij zijn breekijzer op en stootte het met al zijn kracht in de wijdgeopende bek van het monster. Er ging een schok door de inktvis en Douglas voelde hoe de greep van de armen verslapte. Opnieuw rukte hij aan de lijn, toen trok hij het breekijzer terug en stootte voor de tweede maal. Hij trof de inktvis precies in een van zijn grote, kille ogen en het water om hem heen begon zich rood te kleuren van het bloed.

Het scheen, dat ze op de boot begrepen hadden, dat Douglas in moeilijkheden verkeerde. Hij voelde duidelijk, dat hij sneller begon te stijgen en de duisternis, die hem omringd had, begon langzaam plaats te maken voor een groene schemering.

Intussen deed de octopus geen verdere pogingen om hem aan te vallen. Hij hield zijn vangarmen om de duiker gestrengeld, maar het bloedverlies had hem uitgeput en hij liet zich willoos meesleuren naar de oppervlakte.

Douglas vatte moed. Nog een paar maal achtereen liet hij de ijzeren staaf op de kop van het dier neerkomen. Een van de armen liet los en gleed slap naar beneden. Het was nu licht om hem heen. Hij zag de kleine, kleurige vissen, die dicht onder de oppervlakte leven, toen was daar de zon en, vlak bij hem, de ladder. Hij greep een sport vast en trok zich op. Handen werden naar hem uitgestoken en terwijl hij boven water kwam, liet de octopus los en zakte terug in de diepte.

Toen hij aan dek was, hielpen de maats van de Nelson hem uit zijn pak. Een ogenblik bleef hij bij de verschansing staan en toen hij naar de zon keek en naar het kalme water van de oceaan, leek het of het allemaal een bange droom was geweest.

Terwijl hij daar stond, kwam de kapitein naar hem toe en gaf hem een hand.

„Mooi werk, Douglas. Had je veel moeite om er bij te komen?"

„Helemaal niet," zei Douglas. „De boel ligt om zo te zeggen voor het oprapen. Straks ga ik maar weer eens kijken, kaptein. Maar eerst ga ik een kop koffie halen."

Douglas gooide zijn sigaret over de reling, stak zijn handen in de zakken en slenterde fluitend naar de kombuis.

Ans en Mieke met vacantie

Voor de zomermaanden hadden Anne-Marietje's ouders dicht bij zee een huisje gehuurd. Dadelijk, toen de vacantie begon, waren ze er heen getrokken en de kinderen genoten volop van zon en buitenlucht.

Elke dag gaf een ander pretje. Ze gingen baden in zee en wandelen langs het strand of door de duinen. Heerlijk was het ook om grote forten te bouwen en daar dan op te klimmen, als de vloed opkwam. Met andere kinderen hield Anne-Marietje wedstrijden, wiens fort het langst tegen de golven bestand zou zijn. Maar het slot was toch altijd, dat ze allemaal moesten vluchten, lachend en nat, omdat het hele mooie fort geslonken was tot een nat zandbergje, dat in het water verdween.

Ja, het was een heerlijke tijd, vond Anne-Marietje. Ze had al heel wat nieuwe kameraadjes, maar toen ze een week aan zee waren, kreeg ze er in huis ook nog een vriendinnetje bij. Dat was haar nichtje, die óók Anne-Marietje heette, want ze waren allebei naar dezelfde oma genoemd. Nichtje Anne-Marie zou wel een paar weken blijven. De dokter had gezegd, dat ze een poos naar buiten moest om meer kleur op haar wangen te krijgen, en meer eetlust.

Samen hadden moeder en Anne-Marietje het nichtje van de trein gehaald, en toen ze nog geen tien minuten in huis waren, hadden ze al zo'n last van die eendere namen gehad, dat moeder zei: „Dat gaat zo niet. Jij . . . .” — en toen wees ze op haar dochtertje — „jij bent Ans. En jij . . . .” — dat was het nichtje — „jij bent Mieke. Zo kan ik jullie tenminste uit elkaar houden.”

Ja, dat was een goed idee. Nu heetten de nichtjes Ans en Mieke en niemand kon zich meer vergissen.

Na een paar dagen vond Ans, dat het toch niet zo leuk was een nichtje te logeren te hebben. Mieke was helemaal geen kind, met wie je eens echt pret kon maken. Ze was zo stil en zoet. En zo verschrikkelijk netjes. Altijd had ze al haar spulletjes keurig opgeborgen, ze veegde altijd haar voeten en hield haar jurken wel driemaal zo lang schoon als die robbedoes van een Ans. Hard lopen, klimmen en springen — dat waren nu weer dingen, die Ans veel beter kon dan Mieke. „Dat komt, omdat jij sterker bent,” zei moeder dan. „Wacht maar tot de vacantie om is, dan is Mieke ook wel flink en stevig van de zeelucht.”

Nu, het was al goed te merken, dat de buitenlucht Mieke goed deed. Ze at bijna evenveel als Ans, en ze werd al mooi bruin. Ze mocht nu ook in zee baden en iedere dag gingen ze in hun badpak een poosje het water in. Moeder was dan meestal in de buurt, want natuur-

lijk mochten ze niet te ver in zee. Mieke paste daar ook wel voor op, maar Ans vergat nog wel eens, dat ze vóóraan moest blijven.

Op een dag zouden ze weer gaan baden. Moeder had nog een paar boodschappen te doen en de nichtjes waren maar vast vooruitgegaan. Het was heerlijk weer en het water was juist lekker.

Weldra dartelden ze heerlijk in de golven rond. Als er zo'n grote golf kwam opzetten, lieten ze er zich met een plons in neervallen. Eigenlijk jammer, dat ze niet een eindje verder mochten, daar waren de golven nog hoger. En gevaarlijk zou het heus niet zijn, er waren immers nog meer mensen in zee. Ans en Mieke waren wat opzij afgedwaald, daar was het stiller.

„Hier is het fijn!” juichte Ans. „Kom ook eens, Miek!”

„We mogen niet zo ver,” riep Mieke terug.

Ans luisterde niet. Er waren daar nog een paar grotere meisjes en daarmee hadden ze nu dolle pret. Ze gooiden elkaar met water, lachten en spatten en raakten hoe langer hoe verder weg.

Ans was nu aan het zwemmen. Dat kon Mieke ook al een beetje, maar ze ging toch niet verder dan waar ze staan kon.

Eindelijk kwam Ans toch nader-bij. Maar o, wat was dat? Het leek wel of ze ineens niet verder kon. Ze sloeg met haar armen, maar kwam niet meer vooruit. Nu voelde Mieke ook, hoe sterk de stroming hier was. Ans was nu vlakbij, maar worstelde tevergeefs om aan het strand te komen. De andere meisjes, die dachten, dat ze een grapje maakte, kwamen niet te hulp, maar Mieke zag wel aan Ans' gezicht, dat dit geen grapje was. Zelf stond ze tot haar middel in het water en ze begreep, dat het gevaarlijk was verder te gaan. Haastig greep ze de beide anderen ieder bij een hand en zo een ketting vormend gingen ze stap voor stap verder tot ze Ans konden grijpen. Dat was echter ook alles. In deze sterke stroom konden ze haar onmogelijk naar het strand trekken. Een ogenblik scheen het, alsof ze alle vier in de golven zouden verdwijnen, maar gelukkig hadden nu de mensen aan het strand hun hulpgeroep gehoord. Van twee kanten tegelijk kwamen nu redders aangelopen en weldra stonden de meisjes op het strand, rillend en bleek van schrik.

Daar kwam Ansje's moeder ook al aan en nu ging het op een drafje naar hun strandtent. Daar werden de meisjes stevig afgedroogd en kregen hun kleren weer aan. Ze waren nog helemaal ontdaan, want ze begrepen wel, dat er een groot ongeluk had kunnen gebeuren, als Mieke niet zo vlug en verstandig gehandeld had. Ans schaamde zich erg en ze had echt berouw over haar onnadenkendheid. Mieke, dat saaie, zoete kind, dat zo weinig durfde, was veel dapperder geweest dan zij. Want Ans was uit roekeloosheid zo ver in zee gegaan, maar Mieke had het gevaar heel goed gezien en toch was ze dadelijk klaar geweest om te helpen.

Toen Ans die avond in haar bed lag en nog eens over alles nadacht, nam ze zich voor nu voor Mieke een echte vriendin te worden. En dat bedacht ze niet alleen, maar ze deed het ook. Mieke kon het goed merken in de dagen die volgden. Ze hadden nu samen nog een paar heerlijke weken aan zee en toen de vacantie om was, namen ze afscheid met een vrolijk: Tot volgend jaar!

E. S.

BOB EN BEP

Bob en Bep zijn ontvlucht uit het akelige weeshuis van Silas Stiggins. Hij is hen op het spoor, maar hij heeft hen nog niet kunnen pakken.

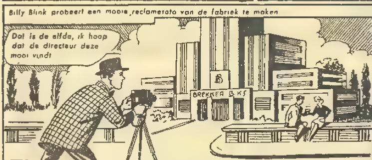

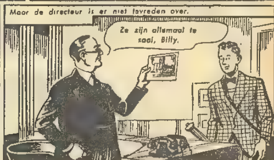

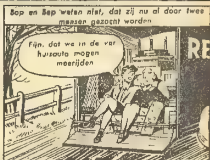

Wardo en de

Duizenden jaren geleden werd op de grote markt te Landola, de hoofdstad van Babbaldonië, een plakkaat met de volgende mededeling aangeplakt:

„Koning Taklo zal de drie liefste wensen vervullen van degene die een einde maakt aan de terreur van draak Bloedoer."

Onder de menigte die zich weldra voor het aanplakbiljet had verzameld, bevond zich ook een kleine jongen, Wardo genaamd, en deze vroeg aan een man naast hem: „Wat doet die draak dan voor gemene dingen?" Hij vroeg het een beetje verbaasd, want de draken die heel vroeger in Babbaldonië leefden, waren allemaal beste, brave dieren die nooit een mens kwaad deden.

De man keek Wardo bevreemd aan. „Zeg, waar kom jij vandaan, dat je dat niet weet?" vroeg hij.

„Zo lang ik mij kan herinneren ben ik het hulpje van een schoenmaker geweest," antwoordde Wardo. „Ik mocht nooit de werkplaats verlaten, zodat ik niet weet wat er in de wereld allemaal is gebeurd. Maar omdat ik ook weinig eten en veel slaag kreeg, ben ik gisteren weggelopen."

„Maar heb je dan geen ouders?"

„Die heb ik nooit gekend. Maar hoe zit dat nou met die draak?"

„Luister," zei de man. „Vroeger was Bloedoer een heel lieve draak. Hij stal nooit vee van de mensen, want hij jaagde alleen op schadelijke dieren, en iedereen mocht hem dan ook graag. Daar kwam echter een paar jaar geleden verandering in. Toen kreeg Bloedoer namelijk zo'n vreselijke tandpijn, dat hij niet meer durfde bijten en kauwen en vechten. Hij ging daarom niet meer op jacht op schadelijke roofdieren, maar stal van de boeren kleine stukken vee, die hij gemakkelijk kon pakken en inslikken: biggetjes en kippen en ganzen en andere nuttige dieren. De boerderijen in de omgeving van zijn hol had hij al vlug leeggeroofd en daarom breidde hij zijn jacht-

terrein uit naar verder gelegen boerderijen, waar hij ook het vee stal; en nu is het al zo ver gekomen, dat Bloedoer de helft van alle nuttige dieren in heel Babbaldonië heeft opgegeten. Er dreigt zelfs hongersnood doordat er geen vlees meer is! Zie je, daarom is de koning bereid de drie liefste wensen te vervullen van degene die Bloedoer doodt!"

„Nou — eh — er staat eigenlijk niet, dat je Bloedoer moet doden."

voor er iets gebeurde, want reeds na vijf minuten hoorde hij een dof gedreun. Daar komt de draak aan, dacht Wardo. Als hij nu maar niet merkt, dat ik geen echt varken ben. Enfin, ik zal er maar het beste van hopen. In ieder geval weet ik wat mij te doen staat: ik moet de zeventiende tand van rechts hebben, want die is ontstoken. Oei! een beetje bang ben ik toch wel. Ik hoop maar, dat die tand Bloedoer goed pijn doet, zodat hij hem

klemde zich aan het touw vast en kietelde weer. En toen, ineens, volgde er een soort ontploffing. „Hatsjoe!!!!!!" niesde de draak en daar schoot Wardo aan het kabeltouw met ontzettende vaart naar buiten. Tien meter ver vloog hij; toen voelde hij een hevige ruk aan het touw en hoorde hij achter zich een gebrul van pijn: Wardo had de tand van de draak getrokken! Vlug krabbelde hij overeind en meteen keek hij angstig om,

draak met de slechte tand

„Poeh!" smaalde de man. „Dat zal toch wel de enige manier zijn om aan zijn wandaden een einde te maken. Of dacht je, dat iemand zou willen proberen een tand te trekken van een draak die woedend is van pijn?"

„Ja, dat dacht ik nu juist wel," zei Wardo en met die woorden liet hij de ander verbluft achter.

„Zo iets heb ik nog nooit meegemaakt," bromde het oude mannetje dat moeizaam de zwaarbeladen kruiwagen voortduwde. „Eerst vraagt die kleine aap welke tand van de draak pijn doet, en dan verbergt hij zich in een varkenshuid en moet ik hem in de buurt van het drakenhol neerleggen. Maar ja, hij heeft veertien dagen hard voor mij gewerkt zonder geld te vragen en ik moet daarvoor wel wat terugdoen. Maar 't is toch te gek...."

Mopper maar, dacht Wardo in de varkenshuid. Misschien mopper je niet zo hard meer als mijn plannetje lukt en.... Zijn gedachtengang werd onderbroken doordat hij plotseling met een bons op de grond terechtkwam: het mannetje had hem op een paar honderd meter van het drakenhol van de kruiwagen laten rollen. Even later hoorde Wardo hem nog namopperend weggaan.

Zo, dacht hij, nu kan het spel beginnen. Hij nam een kabeltouw, waarin een schuiflus zat, in zijn hand en schoof wat dichter naar de spleet toe die hij in de varkenshuid had gemaakt.

Hij hoefde niet lang te wachten

niet durft gebruiken, want als hij gaat kauwen ben ik verloren!

Hij hoorde nu een luid gesnuif en zag door de spleet de geweldige bek van de draak. De bek ging open en razendsnel telde Wardo de grote tanden. Ja! de zeventiende tand was werkelijk ontstoken.

Voorzichtig maakte Wardo de spleet in de varkenshuid nog wat wijder en toen de draak hem in zijn bek nam, gooide hij vlug zijn lasso om de ontstoken tand. „Dat is gelukt!" juichte Wardo stilletjes. „Als hij nu maar niet bijt!" Meteen

DOOR IRIS

daarna werd alles donker om hem heen: de draak had hem ingeslikt zonder te kauwen.

Met het kabeltouw in zijn hand gleed Wardo met geweldige vaart naar beneden en zo kwam hij in de maag van de draak terecht. Eenmaal daar begon hij meteen de terugtocht. Zich optrekkend aan zijn lasso klauterde hij omhoog. De draak vond dat geen prettig gevoel en slikte een paar keer, maar Wardo hield zich stevig vast en klom steeds verder tot hij weer in de keel van de draak aankwam. Daar haalde hij een grote pauweveer uit zijn zak en kietelde hij de draak in zijn neus. Bloedoer slikte krampachtig, zodat alles om Wardo heen begon te trillen, maar Wardo

want hij was bang, dat de draak door de pijn woedend was geworden en hem zou aanvallen. Hij liep echter geen gevaar. Bloedoer had begrepen wat er was gebeurd, en hoewel hij nog tranen van pijn in zijn ogen had, wuifde hij toch dankbaar met zijn lange staart.

Twee dagen later stond Wardo voor koning Taklo en zijn gemalin. De koning sprak hem vriendelijk toe. „Je hebt Babbaldonië van een vreselijke plaag bevrijd," zei de koning. „Dank zij jou doodt Bloedoer ons vee niet meer en jaagt hij weer alleen op schadelijke roofdieren. Je hebt daarom het volste recht op de beloning die ik heb uitgeloofd. Spreek je drie wensen dus maar uit. Wat zou je het allerliefste willen hebben?"

„Een — een moeder," zei Wardo verlegen.

„Zo, zo," zei de koning verrast. „En verder?"

„Een vader."

„Hm," bromde de koning, die dergelijke wensen helemaal niet had verwacht. „En wat dan nog meer?"

„Een goede opvoeding," zei Wardo. „Maar ik begrijp wel, dat zelfs u dergelijke wensen niet kunt vervullen."

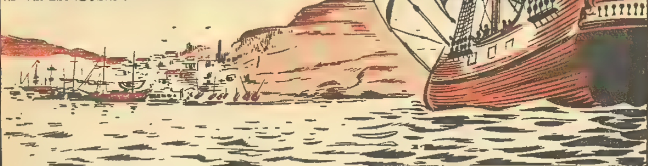
De koning dacht even na en wisselde een veelbetekenende blik met de koningin. „Toch wel," zei hij toen. „De koningin en ik zullen je als onze zoon aannemen. Wij zullen moeder en vader voor je zijn en je opvoeden zo goed als wij kunnen. Van nu af aan ben jij prins Wardo van Babbaldonië!"

KIT KARSON

EN DE PIONIER KARAVAAN

HET ZEILSCHIP ROYAL OAK BRACHT OP EEN GOEDE DAG EEN GROOT AANTAL EMIGRANTEN NAAR DE NIEUWE WERELD. AL DEZE LANDVERHUIZERS WAREN VASTBESLOTEN, DIEP IN HET NOG WILDE ONONTGONNEN AMERIKAANSE LAND VAN OREGON EEN BESTAAN OP TE BOUWEN....
DE MENSEN HADDEN ECHTER NA HUN ONTSCHEPING NOG DRIEDUIZEND KILOMETER VOOR DE BOEG DOOR EEN LANDSCHAP DAT WEMELDE VAN BLOEDDORSTIGE INDIANEN. DAAROM WAS KIT KARSON, DE BEPROEFDE WOUDLOPER, AANGEWEZEN OM VOOR HEN ALS GIDS TE DIENEN.....

HET SCHIP NADERDE DUS NIEUW-ORLEANS VAN DE ENE ZIJDE EN KIT KARSON KWAM VAN DE ANDERE KANT NAAR DE HAVEN....

DOCH IN EEN VAN DE NAUWE STRAATJES VAN DE STAD, WACHTTE YANCEY GOREE MET ZIJN BENDE.....

VOORDAT KIT KARSON NAAR ZIJN WAPENS KON GRIJPEN, HADDEN ZIJ HEM REEDS VAN ALLE KANTEN INGESLOTEN.

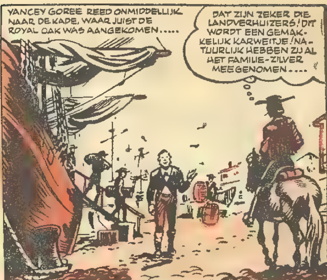
KIT HANDELDE ALS BIJ INGEVING! ALS EEN BLIKSEMFLITS ZO SNEL GREEP HIJ DE HAND VAN ZIJN AANVALLER EN LIET ZICH MET DE ROVER TEGEN DE GROND VALLEN!

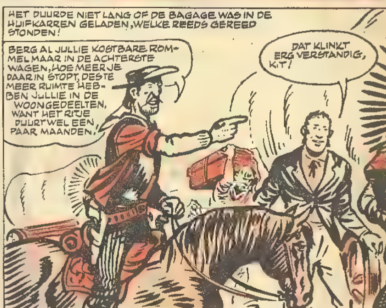
TOEN KIT ZIJN GEVANGENE VOOR ZICH UIT HIELD BIJ WIJZE VAN SCHILD, SLOEG PLOTSELING VAN ACHTEREN EEN ANDERE SCHURK TOE.

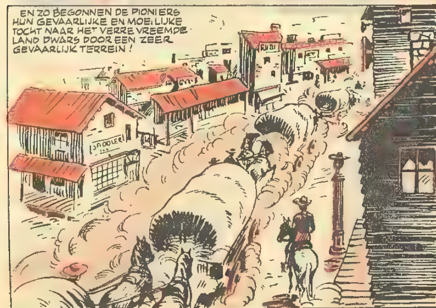

BERG HEM OP, MANNEN EN ZORG DAN DAT JULLIE IN DE BLINDE VALLEI KOMEN! IK ZAL DIE SCHAAPSKOPPEN BIJ DE KADE OPWACHTEN!
LAAT HET MAAR AAN ONS OVER, YANCEY!

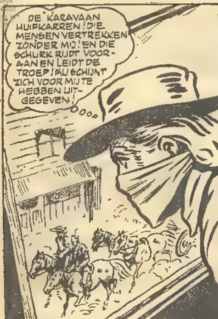

YANCEY GOREE REED ONMIDDELLIJK NAAR DE KADE, WAAR JUIST DE ROYAL OAK WAS AANGEKOMEN.....
DAT ZIJN ZEKER DIE LANDVERHUIZERS! DIT WORDT EEN GEMAKKELIJK KARWEITJE! NATUURLIJK HEBBEN ZIJ AL HET FAMILIE-ZILVER MEEGENOMEN....

MIJN NAAM IS KIT KARSON! IK BEN DE GIDS DIE U NAAR HET WESTEN ZAL VERGEZELLEN!
BLIJ U TE ONTMOETEN, KIT KARSON! WIJ HEBBEN AL HEEL VEEL GOEDS VAN U GEHOORD! 'K BEN DE LEIDER VAN DEZE GROEP LANDVERHUIZERS! IK HEET PAT MALONEY!

HET DUURDE NIET LANG OF DE BAGAGE WAS IN DE HUIFKARREN GELADEN, WELKE REEDS GEREED STONDEN!
BERG AL JULLIE KOSTBARE ROMMEL MAAR IN DE ACHTERSTE WAGEN, HOE MEER JE DAAR IN STOPT, DESTE MEER RUIMTE HEBBEN JULLIE IN DE WOONGEDEELTEN, WANT HET RITJE DUURT WEL EEN PAAR MAANDEN!
DAT KLINKT ERG VERSTANDIG, KIT!

EN ZO BEGONNEN DE PIONIERS HUN GEVAARLIJKE EN MOEILIJKE TOCHT NAAR HET VERRE VREEMDE LAND DWARS DOOR EEN ZEER GEVAARLIJK TERREIN!
SADDLER

TOEN KIT UIT ZIJN BEWUSTELOOSHEID ONTWAAKTE, ONTDEKTE HIJ DAT HIJ ERGENS OP EEN BOVENKAMER LAG, MET STEVIG GEBONDEN ARMEN!
OEI, MIJN HOOFD! ... WAAR BEN IK? ... WAT IS ER GEBEURD? WACHT... NU HERINNER IK HET ME! IK WERD DOOR SCHURKEN OVERVALLEN, DIE MIJ TEGEN DE GROND SLOEGEN, MAAR WAT WILDEN ZE VAN MIJ?

KIT WIST, DAT ALS HIJ NIET HEEL VLUG HANDELDE, HIJ DIE KARAVAAN NOOIT MEER ZOU TERUG ZIEN. MET MOEITE RICHTTE HIJ ZICH OP EN WIERP ZICH MET ZIJN VOLLE GEWICHT DOOR HET RAAM ....

HET IS EEN WAANZINNIGE ONDERNEMING MAAR ER BLIJFT MIJ GEEN KEUS OVER!

STAL

KIT STORTTE MET EEN PLOF OP HET CANVAS VAN DE LAATSTE HUIFKAR WAARIN DE BAGAGE GEBORGEN WAS!

HET IS GELUKT!... NU MOET K OP DE EEN OF ANDERE MANIER ZIEN LOS TE KOMEN, VOORDAT HET TE LAAT IS, WANT AL DEZE ONERVAREN MENSEN LOPEN MET OPEN OGEN IN EEN VALSTRIK!

EN TERWIJL DE KARAVAAN ZICH VOORTBEWOOG, VOCHT KARSON WANHOPIG OM ZICH VAN DE TAAIE BOEIEN TE BEVRIJDEN.

HIER SLAAN WE LINKS AF, MALONEY... DOOR DIE PAS....

HET IS NIET AAN MIJ OM IETS TE ZEGGEN, KARSON, MAAR IS DIT WEL DE GOEDE WEG? HET ZIET ER NAAR UIT, OF DEZE WEG DOODLOOPT!

MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN, HOOR! IK WEET WAT IK DOE!

HOOG BOVEN DIE BLINDE BERGPAS, LAGEN YANCEY'S MANNEN TE WACHTEN OP HUN SLACHTOFFERS

DAAR KOMT YANCEY MET DE KARAVAAN! HET IS GELUKT, MANNEN! MAAK JE GEREED VOOR DE AANVAL!

DAAR ZULLEN HEEL WAT KOSTBARE DINGETJES BIJ ZIJN, DIE WE GEBRUIKEN KUNNEN!

HET BLOED STOLDE IN KITS ADEREN TOEN HIJ NAAR BOVEN KEEK!

SIOUX-INDIANEN! EN AL DIE PANTOFFELHELDEN HEBBEN NIETS GEMERKT EN IK BEN MACHTELOOS... IK KAN ZE NIET HELPEN!

Ooooo..

AANVALLEN, RODE BROEDERS! DE DWAZE BLEEKGEZICHTEN ZIJN IN ONZE HANDEN GEVALLEN! DOOD ZE! ALLEMAAL!

YANCEY HIELD ZIJN TEUGELS IN TOEN HIJ DE BLOEDDORSTIGE OORLOGSKREET VAN DE NADERENDE SIOUX HOORDE...
WAT ZIJN DAT KARSON?
ROODHUIDEN! DIE ELLENDIGE SIOUX ZIJN WEER OP HET OORLOGSPAD! IK MAAK DAT IK WEGKOM!

DE SCHURK GAF ZIJN PAARD DE SPOREN EN RENDE WEG, DE HULPELOZE KARAVAAN AAN DE GENADE VAN DE INDIANEN OVERLATEND!
PAT! OPGEPAST! DAAR KOMEN ROODHUIDEN AAN!
ROODHUIDEN? HÉ.... WAT?.. KARSON! KARSON! WAAR GA JE HEEN? WAT MOETEN WE DOEN?

IN VERSLAGENHEID STOPTE DE KARAVAAN! ALLE PIONIERS GREPEN NAAR HUN WAPENS, TERWIJL EEN STROOM VAN PIJLEN ROND HUN OREN VLOOG!
DIE SCHURK VAN EEN KARSON! HIJ HEEFT DE BENEN GENOMEN EN LAAT ONS MET DIE ROODHUIDEN ZITTEN! MAAR WIJ ZULLEN ONZE HUID DUUR VERKOPEN! SCHIET, MANNEN, EN ZORG, DAT IEDERE KOGEL RAAK IS!

EN BOVEN OP DE HUIFKAR VOCHT KIT ALS EEN BEZETENE OM ZICH VAN ZIJN BOEIEN TE BEVRIJDEN!
ZIJ HEBBEN DE WAGENS STIL LATEN STAAN! DAN ZIJN WE VERLOREN, OF IK MOET ME NOG SNEL KUNNEN BEVRIJDEN!

ACHMED de schoenmaker.

Een verhaal uit het Oosten

Vele jaren geleden woonde in de stad Ispahan een schoenmaker, die Achmed heette. Met ijverig werken verdiende hij voor zijn vrouw Sittara en voor zichzelf de kost, maar rijk was het echtpaar niet. Achmed vond dat niet erg, maar Sittara keek altijd naar andere vrouwen, die het beter hadden dan zij, en dan hoopte ze, dat haar man ook spoedig meer geld zou gaan verdienen. Dit verlangen werd steeds sterker, totdat het haar op een dag te machtig werd.

Die morgen ontmoette zij de rijke vrouw van de sterrenwichelaar Hassan. Zij woonde in een voornaam huis en was prachtig in zijde en satijn gekleed. Zo zou ik er ook willen uitzien, dacht Sittara en dadelijk, toen zij thuiskwam, sprak zij met haar man. Zij vroeg hem, de schoenmakerij op zij te zetten en, evenals Hassan, de mensen de toekomst te voorspellen uit de loop der sterren.

Achmed schrok van haar vraag. „Maar hoe kan ik dat?" riep hij uit. „Ik kan immers het schrift niet lezen, dat de sterren in zilveren letters aan de hemel schrijven? Laat ik toch rustig aan mijn werk blijven, en laten we tevreden zijn met ons dagelijks brood."

„Kom, kom," zei Sittara, „het zal wel goed gaan. Koop nu maar een sterrenkijker en een boekje met geheimzinnige figuren, en ga daarmee op de markt staan. Dan zullen wel spoedig klanten komen, om je hulp in te roepen voor hun moeilijkheden."

Achmed probeerde op allerlei manieren, zijn vrouw van gedachten te doen veranderen, maar niets hielp. Sittara had zich in het hoofd gezet, dat zij er even mooi wilde uitzien als de vrouw van Hassan, en zij hield niet op, voor Achmed haar wens vervulde. De schoenmakerswerkplaats werd gesloten en Achmed, met zijn sterrenkijker gewapend, ging naar de markt en keek naar klanten uit.

Nu wilde het toeval, dat er enkele dagen geleden uit de koninklijke schatkamer zes kisten goud waren gestolen. De koning had dadelijk zijn dienaren er op uit gezonden om de schuldigen te achterhalen, en toen er geen spoor van de dieven gevonden werd, had men de sterrenwichelaar Hassan geraadpleegd.

Deze kon echter niet zeggen, waar het goud gebleven was en toen er nu op de markt een nieuwe waarzegger verscheen, besloot de koning deze maar dadelijk eens op de proef te stellen. Zo gebeurde het, dat Achmed door een bediende van het hof naar het koninklijk paleis ontboden werd. De arme schoenmaker wist geen raad van angst. Hij durfde niet te zeggen, dat hij in het geheel de kunst van waarzeggen niet verstond, want dan zou hij voor een bedrieger worden gehouden. Toen hij bij de koning werd toegelaten, maakte hij dus een diepe buiging en begroette de vorst met de beleefdste termen, die hij maar bedenken kon.

De koning deelde hem mede, dat hij zo spoedig mogelijk weten moest, waar de kisten goud verborgen waren. Kon Achmed door zijn wijsheid het goud opsporen, dan zou hij hoog in ere komen, een grote beloning ontvangen en koninklijke sterrenwichelaar worden in plaats van Hassan. Indien hij het echter

niet kon, zou de koning hem voor een bedrieger houden en hem voorgoed in een donkere gevangenis laten opsluiten.

Achmed wenste zich mijlen ver. Toch begreep hij, dat hij in de eerste plaats tijd moest winnen. „Verheven Majesteit," zei hij, „vergun mij wat uitstel, ten einde het schrift der sterren nog eens nauwkeurig te bezien. Indien u mij zes dagen wilt toestaan, hoop ik u daarna tevreden te stellen."

De koning keurde dit goed en Achmed ging naar huis, waar hij, zeer ontsteld, zijn vrouw alles vertelde. Sittara, die wel hebzuchtig was, maar anderzijds toch ook veel van haar man hield, schrok hevig van de gevolgen van haar dwaze doordrijverij. Zo zaten zij dus samen in sombere gedachten verdiept, want hoe zou het mogelijk zijn, binnen zes dagen het goud op te sporen?

De zes dieven echter, die het misdrijf gepleegd hadden, waren niet ver uit de buurt. Zij hielden zich schuil in de stad, totdat de eerste opwinding wat geluwd zou zijn. Daarna wilden zij dan de stadspoort uit vluchten.

Toen zij nu vernamen, dat de nieuwe sterrenwichelaar geraadpleegd was, werden zij ongerust. Wie weet, dachten zij, wie weet, of hij niet zo wijs is, dat hij werkelijk weet, waar wij het goud verborgen hebben! Door hun kwaad geweten aangedreven, besloten zij, dat één van hen zich op het platte dak van Achmeds huis zou verschuilen en luisteren, wat de wijze man 's avonds met zijn vrouw bespreken zou.

Zo gezegd, zo gedaan. De dief klom op het dak, en nauwelijks was hij daar gekomen, of hij hoorde Achmed tot Sittara zeggen: „O, vrouw, dat is er al één van de zes!" Achmed bedoelde natuurlijk, dat er al één van de zes dagen verstreken was, maar de dief vatte dit anders op.

Eén van de zes, dat ben ik dus, dacht hij, o wee, die man weet alles. Haastig liep hij naar zijn kameraden terug, en vertelde, wat hij gehoord had. Besloten werd, dat de volgende nacht twee van hen naar het dak zouden gaan, om nog eens goed te luisteren.

Dit gebeurde. De twee dieven gingen de volgende nacht naar Achmeds woning, en hoorden hem zeggen: „O, vrouw, dat zijn er nu al twee!" De dieven durfden geen ogenblik langer blijven. „Hij weet het," zeiden zij tot elkander, „hij zal alles aan de koning zeggen, en dan zullen wij stellig ter dood worden gebracht."

In hun angst besloten zij, zo spoedig mogelijk het goud terug te geven. En toen Achmed zich de volgende morgen in zijn tuin wat ging vertreden, vond hij daar op een rij de zes kisten staan, met een brief er bij, waarin de dieven hun spijt betuigden, en hem smeekten, hun leven te sparen.

Achmed was nu plotseling een beroemd man. Hij werd in de plaats van Hassan aangesteld, kreeg een prachtig huis om in te wonen, en nu was Sittara dan toch in de positie, die zij zo hevig had begeerd. Zij kocht schitterende zijden kleren en voelde zich hoog verheven boven alle andere vrouwen.

Door haar onverstandige manier van doen wekte zij echter de jaloezie en de haat op van allen, die met haar in aanraking kwamen. Vooral de vrouw van Hassan kon niet verdragen, dat de eenvoudige schoenmakersvrouw zo tot aanzien gekomen was. Door list en bedrog wist zij het zover te krijgen, dat Achmed beschuldigd werd, een aanslag op het leven van de koning te hebben beraamd. En toen er bij Achmed huiszoeking werd gedaan, vond men werkelijk een doos vol vergif, die Hassans vrouw daar heimelijk verborgen had.

Nu werden Achmed en Sittara in de gevangenis opgesloten en hadden niets anders meer te verwachten dan de dood. Het was donker in het kerkerhol. Buiten hoorden zij het klotsen van de rivier en binnen ritselden de ratten en muizen. Maar plotseling hoorden zij nog iets anders. Er kraste en knarste iets, en toen zij naar het tralievenster keken, zagen zij, dat er van buiten aan de spijlen werd gevijld. De eerste tralie bezweek, toen de volgende, en weldra gelukte het hun, door het gat naar

buiten te klimmen. Op de golven der rivier wiegelde een bootje, en een paar mannen zaten aan de riemen. „Haast u," fluisterden dezen, „wij zijn de zes mannen, die indertijd het goud gestolen hebben. Gij hebt ons leven gespaard, en nu wilden wij u redden. Snel, er is geen tijd te verliezen."

De riemen kliefden het water, en bijna onhoorbaar schoot de boot vooruit. Een eind buiten de stad werden Achmed en Sittara aan land gezet. Zij reisden zo snel mogelijk verder, totdat zij buiten het gebied van de koning van Ispahan gekomen waren. Daar zocht Achmed een werkplaats, kocht nieuw schoenmakersgereedschap en begon zijn eigen vak weer uit te oefenen. Weldra verdiende hij weer zijn brood, en Sittara was van haar hoogmoed nu voorgoed genezen. Zij zag nu in, dat een mens het gelukkigst is, als hij werkt voor zijn onderhoud, en zijn best doet, dat dagelijkse werk zo goed mogelijk te verrichten.

E. S.

MET ONS DRIETJES

Nan, Nobby en Jo zijn drie wezen, die met hun ezeltje Neddy lange tijd gewoond hebben op een klein eiland, in het kasteel van sir Biggs. Zij willen naar Londen gaan om daar werk te zoeken. Op het strand hebben zij een kist met eten voor de reis verborgen.

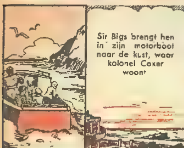

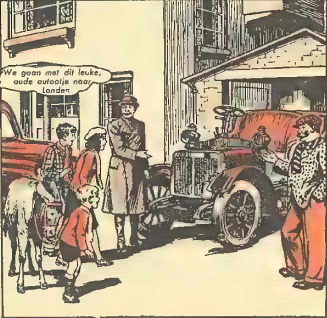

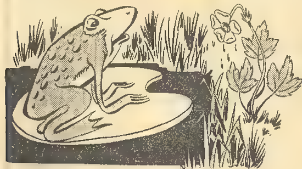

BOTERBLOEMPJE'S BRUILOFT

Een bloemensprookje door MEDY DONA

In Bloemenland was er groot feest, want de bruiloft van Viool, de bloemenprins, en Vergeet-mij-niet, het lieve prinsesje, werd gevierd. Alle bloemen waren uitgenodigd en elk bloempje wilde er zo mooi als dat maar kon

uitzien. De klaprozen lieten zich door de zon beschijnen, zodat hun blaadjes mooi rood werden, de paardenbloem trok z'n Zondagse gele jas aan en de anjers deden extra hun best met geuren!

Elk bloempje had een rozeblaadje met zijn naam er op ontvangen. Dat was de uitnodiging voor het feest en Meikever, de postbode, had ze rondgebracht. Toen de sneeuwklokjes en de lelietjes-van-dalen begonnen te luiden, boden alle bloemen hun beste wensen aan het bruidspaar aan. Ze werden onthaald op de allerfijnste wijn van dauwdruppels en ze mochten naar hartelust dansen op de tonen van de bosviooltjes. Zo waren alle bloemen vrolijk en blij!

Alle bloemen? Nee, toch niet. Want één bloempje ontbrak op het feest en dat was het kleine boterbloempje, dat eenzaam en treurig aan de kant van de sloot stond te luisteren naar de vrolijke tonen van de feestmuziek, die de wind telkens overwaaide.

Langzaam drupte er een traan uit Boterbloempje's ogen omlaag en plonsde in het water, zodat de vissen verbaasd omhoogkeken. Wat vreemd, dat Boterbloempje niet naar het feest is, dachten ze; en waarom zou het zitten huilen? Ja, dat dacht óók de groene kikker op een blad van een waterlelie verderop. En die riep: „Hela, Boterbloempje, waarom ben jij niet naar het feest? Alle bloemen zijn immers uitgenodigd?"

„Ik.... ik.... heb geen rozeblaadje gekregen," snikte Boterbloempje. „En-ne.... zonder uitnodiging durf ik er niet heen!"

„Wat vertel je me nou?" vond de kikker verontwaardigd. „Hebben ze jou niet uitgenodigd? En waarom niet? Je bent toch even goed een bloem als al die andere bloemen? Zelfs de paardenbloem is er en die is toch heus zo'n deftigheid niet!"

Maar Boterbloempje zuchtte en zei: „Ik begrijp er niets van!"

Daar wilde de kikker het zijne van hebben. „Ik zal eris op onderzoek uitgaan en uitnodiging of niet, ik ga eens naar dat feest! Tot straks, hoor!" En weg sprong hij met zijn lange benen.

Op het feest was het een drukte van belang en iedereen had evenveel plezier. De bloemen dansten, dat het een lieve lust was, en warempel, daar zag de kikker ineens de postbode Meikever ook. Die was natuurlijk uitgenodigd omdat hij al de rozeblaadjes had rondgebracht. Hij danste juist voorbij met Blauwdruifje. Wacht, die moest de kikker even hebben! En hij sprong achter Meikever aan en tikte hem op een van zijn schildjes, waaronder hij netjes zijn vleugels had opgevouwen. „Neem me niet kwalijk, dat ik je even stoor, Meikever," sprak de kikker en maakte een deftige buiging voor Blauwdruifje, „maar ik wilde je iets vragen. Kun jij je nog herinneren of je alle uitnodigingen voor het feest hebt rondgebracht?"

Meikever dacht even na en knikte toen: „Ja, hoor, dat heb ik, ik weet het heel zeker."

„En heb je niemand overgeslagen?" vroeg de kikker.

„Niemand!" antwoordde de postbode.

„Denk nog eens heel goed na," hield de kikker aan. „Heb je ook een rozeblaadje aan Boterbloempje gebracht?"

Ja, hoor, dat had Meikever wis en warempel.

„Daar begrijp ik dan niets van," zei de kikker, „want dat arme boterbloempje zit tranen met tuiten te huilen daarginds bij de sloot!"

Toen begon de meikever te lachen. „Je bent een grapjas, kikker. Want de boterbloem is al de hele tijd hier op het feest en heeft pret voor tien!"

Nu was het de beurt van de kikker om verbaasd te kijken. Hoe kon dat nou? Hij had Boterbloem-

pje immers juist nog aan de waterkant zien zitten huilen? Dat moest toverij zijn! Maar de meikever stelde voor: „Ga maar met me mee, dan breng ik je even naar die boterbloem toe!"

De kikker was toch wel heel erg benieuwd. Maar wat was dat nou? Daar tikte de postbode een grote gele bloem tegen d'r dikke groene stengel aan. Dát was Boterbloempje niet. Deze bloem hier was wel zes keer zo groot en had een heleboel helgele blaadjes.

„U bent Boterbloempje toch niet?" vroeg de kikker en de gele bloem antwoordde lachend:

„Welnee, ik ben Boterbloempje niet, hoor. Verbeeld je, dan moest ik heel wat kleiner zijn!"

„Maar eh.... wie bent u dan wél, als ik dat mag vragen?" vroeg nu ook de meikever vol verbazing, en de gele bloem antwoordde:

„Ikke? Wel, ik ben immers Caltha, de dotterbloem!"

O, lieve help! Nu begreep de meikever er ineens alles van en van schrik werden zijn anders donkerbruine schildjes een beetje rood. Hij had de dotter voor een boterbloem aangezien en de uitnodiging, die voor Boterbloempje was bestemd, aan hém gegeven. Maar.... dan moest er óók nog een rozeblaadje zijn met de naam van Caltha de dotter er op. Wacht, misschien.... Toen voelde de meikever eens onder een van z'n schildjes en ja hoor, daar zat zowaar nog een rozeblaadje en er op stond: Caltha de dotter! Ach, ach, wat was die postbode toch onoplettend geweest. Wat nu?

Daar wist de kikker wel raad op. „Ik zal dat rozeblaadje wel aan Boterbloempje gaan brengen, het geeft nu niet of er een andere naam op staat."

„En dan ga ik met je mee," riep de dotter uit. „Ik wil best kennismaken met dat lieve kleine boterbloempje!"

Zo kwam de kikker terug met de dotter en Boterbloempje keek natuurlijk erg op, toen het de hele geschiedenis hoorde. En o, wat vond Boterbloempje die dotter mooi en vriendelijk! En Caltha zei: „Wat ben jij een lief, teer bloempje en wat zijn je blaadjes zacht van kleur. Zullen we samen naar het feest gaan en wil je met mij dansen?"

En ó Boterbloempje dat wilde, en met z'n beidjes gingen ze naar het bal toe.

„Gaan jullie maar dansen, ik zal wel op de sloot passen!" riep de kikker hun lachend na.

En wat gebeurde er verder? Van een bruiloft kwam een bruiloft. Want Caltha vroeg aan Boterbloempje: „Vind je niet, dat wij goed bij elkaar passen enne.... zou je met mij willen trouwen?" Ja, dat wilde Boterbloempje wel. Het was toch ook niet zo gezellig alleen daar bij de sloot te wonen.

En zo werd er weldra opnieuw bruiloft gevierd in Bloemenland en alle bloemen en natuurlijk ook de Meikever en de kikker werden uitgenodigd. „En denk er nou om, geen enkel rozeblaadje verkeerd brengen of vergeten, hoor!" riep de dotter de meikever lachend na.

„Dat beloof ik!" zei de postbode en maakte gauw voort om de uitnodigingen rond te brengen.

WAAR KOMT DE PIANO VANDAAN?

Wie haar uitgevonden heeft, is niet precies vast te stellen, want er bestaan massa's overleveringen. Een van de meest waarschijnlijke echter is, dat de Italianen dit muziekinstrument omstreeks het jaar 1300 hebben vervaardigd en dat de Belgen en Duitsers het nagemaakt en verbeterd hebben.

Een zekere Philippus Bonanni schrijft de uitvinding toe aan Nicolo Vincentino en wel in het jaar 1492. Maar er bestond te Rome een klavier met 25 toetsen, zonder onderscheid van zwarte en witte, dat een der eerste proeven schijnt te zijn van een dergelijk instrument. Men heeft zelfs beweerd, dat het ten tijde van Julius Cesar van Athene naar Rome zou gebracht zijn.

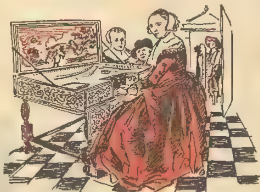
Hullmandel spreekt nog van een ander instrument, dat ook te Rome aanwezig was en dat bijna geheel uit marmer bestond. Men veronderstelde, dat het ruim 650 jaren oud was.

De vroeger algemeen gebruikelijke naam „klavier" was beter dan de latere naam „piano-forte". Klavier is afgeleid van clavicordium of instrument met toetsen en snaren. Clavis betekent immers toets, naar de overeenkomst met oude sleutels (namelijk aan het achtereind) gelijk nog in het Engels de witte toetsen „keys" en de zwarte „additional keys" worden genoemd (a key betekent: een sleutel).

De vroegere piano's hadden minder snaren dan toetsen. Dezelfde snaar, beurtelings op verschillende punten verdeeld, diende voor meerdere toetsen. Ook hadden de vroegere piano's slechts 3 tot 3½ octaaf; op het einde van de 16e eeuw zijn ze door Hans Ruckers te Antwerpen op 4 en 100 jaar later door Blanchet op 5 octaven gebracht (een octaaf is een groep van acht toetsen).

De pedalen werden in 1740 uitgevonden door de organist Bernard te Venetië, die ze op het orgel toepaste, vanwaar ze later, gewijzigd, op de piano's zijn overgebracht.

Verschillende van die vroeger gemaakte piano's zijn, wat de kast betreft werkelijk meesterwerken van snij- en beeldhouwkunst. *vL.*

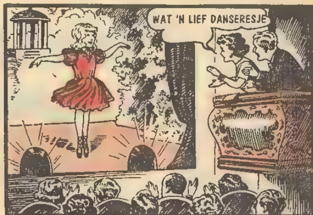

Vikkie Vinnig

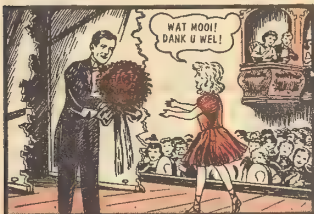
Vikkie Vinnig, die erg graag danst, heeft op school twee vriendinnen gehad, Joan en Lola. Mevrouw Matina vraagt haar, of zij in de schouwburg wil dansen, omdat een bekende danseres plotseling ziek is geworden.

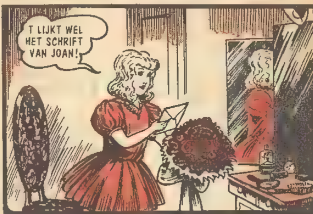
Vikkie staat in de schouwburg op haar beurt te wachten; zij is erg zenuwachtig. „Je moet gauw opkomen," zegt mevrouw Matina, „de mensen in de zaal zitten te wachten." Vikkie begrijpt, dat zij de voorstelling niet in de war mag sturen.

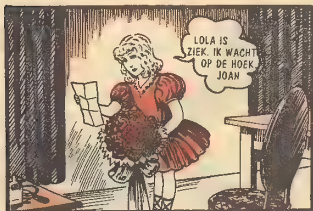
Zo gauw Vikkie op het toneel staat, is zij niet bang meer; zij danst heel goed. „Wat 'n lief meisje," zegt een dame iu de zaal. „Ik heb nooit zo aardig zien dansen."

Toen Vikkie klaar was met dansen, begonnen alle mensen te klappen. De directeur kwam haar een grote ruiker rozen brengen. Vikkie was er erg blij mee.

In de kleedkamer vindt Vikkie een briefje in de rozen; zij ziet dat Joan het geschreven heeft. „Wat aardig, dat Joan vandaag aan mij gedacht heeft," denkt Vikkie.

Maar het briefje maakt haar verdrietig. Er staat in, dat Lola ziek is; Joan zal op de hoek van de straat op Vikkie wachten.

Vikkie wil gauw weggaan, voordat iemand haar ziet. „Wat erg van Lola," denkt zij. „Ik hoop, dat zij niet erg ziek is."

Het gesmolten negerinnetje

Een aardig negerinnetje
Stond, plotseling, voor ze 't wist,
Voor 'n hele grote slagroomtaart
Op een fondantjeskist.

Nieuwsgierig keek ze om zich heen
En zag van alles wat.
Gebakjes en een krentenbrood,
En zelfs een grijze kat.

Je snapt misschien wel, dat ze in
Een bakkerswinkel stond.
Daar had een kok haar neergezet,
Wat zij niets prettig vond.

Ze had een heel dun rokje aan,
En had het o zo koud.
De kok, die haar had neergezet,
Die maakte 'n grote fout.

Ze stond daar namelijk verkeerd,
Want kijk, daar kwam de zon.
De kok, die had vergeten, dat
Ze daar niet tegen kon.

Het leuke negerinnetje
Dacht eerst: 't Wordt warm, wat fijn.
Maar even later dacht ze weer:
Wat zou er met mij zijn?

Ze smolt, omdat haar huidje was
Van echte chocola.
Op 't plekje waar ze had gestaan.
Lag chocoladevla.

Toen stond die grote, grijze kat,
Die in de winkel lag,
Vlug uit zijn luie houding op,
Het werd een goeie dag.

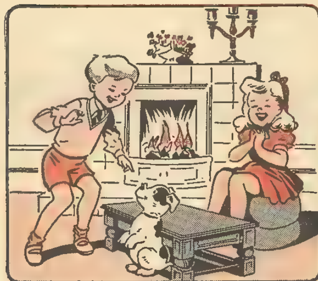
Hij likte chocoladevla
Van de fondantjeskist.
En dacht: De bakker ziet toch niets,
Ai.... als hij het eens wist!

De kat, die werd net niet gesnapt,
Maar ieder vroeg zich af,
Waar 't negerinnetje toch stond!
Men was gewoonweg paf.

De bakker vroeg de kok heel streng:
„Waar heb je 't neergezet?"
„Daar!" zei de kok. Maar Mies, de kat,
Die had natuurlijk pret.

Jane Heiloo

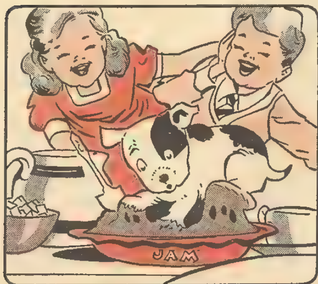
Jannetje en Jennetje, de vrolijke tweelingen

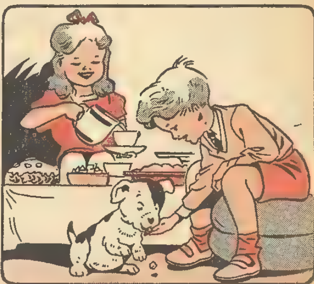
1 Jannetje en Jennetje leven met hun ouders op een boerderij. Het kleine hondje Puppie is hun lieveling en het hondje houdt zoveel van zoetigheid, dat hij voor een klontje suiker alle mogelijke kunstjes doet.

2 Op een goede dag zijn pappie en mammie naar de markt gegaan en de tweelingen zijn alleen thuis. „Wat zullen we doen?" vraagt Jennetje. Jannetje lacht. Hij heeft een plan. „Laten we een feest aanrichten met veel lekkers."

3 Jannetje en Jennetje maken de tafel gereed en zetten heerlijke dingen klaar. Maar Puppie houdt niet alleen van zoetigheid, hij heeft ook erg veel honger. En plotseling springt hij op tafel midden in de aardbeientaart.

4 De tweelingen vallen bijna om van het lachen. Maar dan gaan zij Puppie schoonmaken. Maar het kost heel wat moeite om al die aardbeientaart er af te halen. Omdat hij zich zo braaf laat helpen, krijgt hij een klontje suiker.

Een vertelling van Rübezahl

door J. Toebosch

In de tijd, dat de berggeest Rübezahl in het Reuzengebergte leefde, woonde daar in een dorp een rijke boerenjongen, Uri geheten, die geen groter plezier scheen te kennen dan andere mensen te plagen. Om het leed en de last, die hij hun daardoor soms aandeed, bekommerde hij zich niet en van de vermaningen van zijn ouders, die brave en verstandige mensen waren, trok hij zich niets aan.

Op een namiddag keerde hij van een marktplaats, die enige uren van zijn woning lag, naar huis terug. Hij had op de markt goede zaken gedaan en had een grote som geld bij zich. Zijn weg voerde door een uitgestrekt bos. Opeens ontmoette hij een oude man, die een zwaar pak droeg en zeer vermoeid scheen.

„Beste vriend," zei de man, „ik moet op de Beukenhof zijn. Kunt ge me niet zeggen, hoe ik daar komen kan?"

„Jawel," zei Uri. „Je gaat maar tot de eerste zijweg rechts, een paar honderd el verder. Die sla je in en dan kom je vanzelf bij de Beukenhof. Het is nog zowat een half uur."

„Dank u vriendelijk," zei de oude man, terwijl hij verder ging. Uri keek hem na en lachte. Hij had hem de verkeerde weg gewezen. Als de man die volgde, zou het ruim een uur duren, eer hij bij een woning kwam. De Beukenhof echter lag niet meer dan tien minuten verder en niet rechts, maar links van de grote weg.

Wat later bemerkte Uri tussen de struiken opzij van de weg een paar kinderen, bezig met bosbessen plukken, terwijl een halfgevulde mand aan de kant stond. In het voorbijgaan schopte hij de mand omver, zodat de bessen, waarvoor de kinderen misschien urenlang hadden moeten plukken, in het zand en tussen het gras terechtkwamen. Een liedje neuriënd ging hij verder. De zon scheen fel en het was drukkend warm in het bos en toen hij nu voorbij een mooi plekje kwam, kreeg hij zin wat uit te rusten en ging dus op het zachte mos in de schaduw van de struiken zitten.

Terwijl hij nog pret had over de grappen, die hij weer had uitgehaald, stond plotseling een klein, grijs mannetje voor hem.

„Uri," zei hij, „je hebt daar straks een oude man de verkeerde weg gewezen. Ik heb hem geholpen, maar als ik dat niet gedaan had, liep hij nu in het bos te dwalen."

„Wel, dat is heel mooi van je," zei Uri spottend.

„En daarna heb je een mand bosbessen van een paar arme kinderen,

die een kleinigheid hoopten te verdienen, omvergeschopt."

„Nu, je weet het goed...."

„Ik weet nog meer. Je hebt de vorige week een arme, halfwijze jongen een lap op de jas gespeld en hem voor gek laten lopen. Je hebt de gereedschappen van een arme timmerman verstopt, zodat de man er wel een uur lang naar heeft moeten zoeken. En nog veel andere mensen zijn door je geplaagd. Uri, je bent een vlegel!"

„Wat durf je zeggen?" riep Uri woedend, terwijl hij opsprong en met zijn stok dreigend op het mannetje afkwam. „Maak, dat je wegkomt, of...."

Maar het volgend ogenblik werd de stok hem uit de hand geslagen en tegelijk pakte het mannetje de jonge forse boer beet, tilde hem als een klein kind op en wierp hem een paar meter verder in de struiken. Daarbij vloog Uri's beurs uit zijn zak, met het gevolg, dat ze openging en de geldstukken er rammelend uitvielen

„Nog zin om te vechten?" vroeg het mannetje bedaard. „Ik denk van niet. Zoek nu je geld maar bij elkaar en denk daarbij aan die arme kinderen, die voor jouw plezier hun bessen weer moeten bijeenzoeken. Goededag, Uri. Binnen vierentwintig uur zie ik je weer."

Uri krabbelde overeind en keek het mannetje, dat rustig verder ging, woedend en beschaamd na. Dat had hij van dat kereltje, dat hij gemeend had tussen zijn sterke knuisten wel te kunnen vermorzelen, niet verwacht! Zo'n lesje had hij nog nooit gehad.... Hij begon nu het geld bijeen te zoeken, dat voor het grootste deel tussen de struiken lag. Maar dat viel niet mee en nadat hij wel een uur lang alles in het rond had afgezocht, kwam hij nog een vrij groot bedrag te kort! Wat moest hij nu tegen zijn vader zeggen, als hij thuiskwam?

Hij was van het zoeken zo moe geworden, dat hij weer op het mos ging zitten om wat uit te rusten. Maar nu gingen, zonder dat hij het merkte, zijn ogen dicht en sliep hij in....

Toen hij wakker werd, zag hij aan de stand van de zon, dat hij wel een paar uur geslapen had. Hij stond op, nam zijn stok en ging op weg. Als hij nog vóór duister thuis wilde zijn, mocht hij wel wat spoed maken.... Maar vreemd, het scheen wel, dat het bos van gedaante veranderd was. En hoe verder hij kwam, hoe vreemder het werd. Hoe kwam dat toch?.... Hij was honderden keren in het bos geweest en kende er letterlijk elk paadje, elke boom.... En intussen begon het al duister te worden en er kwam maar geen eind aan het bos.... Uri werd bang. Zou hij hier de nacht moeten doorbrengen?.... Het werd zó duister, dat hij de bomen bijna niet meer onderscheiden kon. En steeds dichter werd het bos en steeds slechter de weg; soms struikelde hij over boomwortels. En nu barstte ook nog een hevig onweer los. De ene donderslag volgde op de andere;

felle bliksemstralen doorkliefden de lucht; de wind huilde door de bomen en even later viel de regen in stromen neer. Het was een verschrikkelijk weer.

Opeens zag Uri bij het licht van een bliksemstraal op enkele meters afstand een hol. Onmiddellijk snelde hij er heen. Het was vrij groot en de grond was met een laag bladeren bedekt. Nu had hij tenminste een schuilplaats, waarin hij de morgen kon afwachten. Hij ging op een steen zitten, die in het hol lag, en terwijl daar buiten het onweer verder woedde, had hij volop de tijd om na te denken.

Dat was nu het gevolg er van, dat hij die oude man en die arme kinderen geplaagd had. Had hij dat niet gedaan, dan was hij nu al lang thuis. En hoeveel andere mensen had hij het lastig gemaakt! Het oude mannetje had de waarheid gezegd: hij was een vlegel. En wat hij nu kreeg, had hij dubbel en dwars verdiend.... Maar nu had hij ook grote spijt. Neen, neen, hij zou geen mensen meer plagen. En hij zou ook proberen weer goed te maken, wat hij verkeerd had gedaan.

Eindelijk hield het onweer op. Uri was zó doodmoe, dat hij op de bladeren ging liggen. En nu sliep hij in.

De zon was pas opgegaan, toen hij wakker werd. En nu zag hij, dat hij op dezelfde plek lag, waar hij gisteren het grijze mannetje ontmoet had. En.... wat was dat?.... Daar lagen een hoopje geldstukken en een stuk brood.... Hij telde het geld: precies het bedrag, dat hij gisteren te kort kwam! Hij deed het in zijn beurs en gebruikte daarna het brood. Het smaakte hem heerlijk, want hij had niets meer gegeten sinds hij van de markt vertrokken was.

Maar nu moest hij naar huis. Het was heerlijk weer en de vogels zongen. En Uri had een gevoel, of hij een ander mens geworden was. Nog niet lang was hij op weg, toen hij een oude man ontmoette.... dezelfde, die hij gisteren de verkeerde weg gewezen had.... „Beste man," zei hij, „ik heb u slecht behandeld. Ik bid u, vergeef het me."

De man gaf hem lachend de hand. „Spreek er niet verder van," zei hij. „Ik weet, dat ge er spijt van hebt. En dat is mij genoeg. En nu vaarwel." Hij ging verder en Uri zag hem na. Maar wie beschrijft zijn verbazing, toen enige schreden verder de vreemdeling opeens verdween.... Dat leek wel toverij!

Even dacht hij er over na en zette toen opgeruimd zijn weg voort. Daar kwamen twee kinderen aan, een jongen en een meisje, die samen een mand droegen.

„Ga je bosbessen plukken?" vroeg hij vriendelijk.

„Ja, mijnheer," zei de jongen. „We willen wat verdienen voor vader en moeder."

„Gisteren hadden we ook geplukt," zei het meisje. „Maar toen we uit de struiken kwamen, was onze mand omgevallen en alle bessen lagen op de grond. We schreiden allebei, want we hadden er zo lang voor moeten plukken. Maar toen kwam opeens een grijs mannetje en die hielp ons en toen waren ze in een ogenblik weer opgeraapt en je kon niet zien, dat ze in het zand gelegen hadden. En toen hij wegging, gaf hij ons ieder een groot zilverstuk."

Uri tastte in zijn beurs. „Hier heb je er ieder nog een," zei hij. „Geef dat aan je ouders, maar pas op, dat je het niet verliest. En nu maar gauw aan het plukken."

Juichend liepen de kinderen weg. Maar even blij was Uri, terwijl hij verder ging. Hij dacht aan de arme, onnozele jongen, die hij voor de gek gehouden had, en aan de timmerman, die hij naar zijn gereedschap had laten zoeken, en aan de andere mensen, die hij geplaagd had. „Ik zal vader vragen, of hij die jongen in dienst wil nemen," zei hij. „Op onze boerderij kunnen we hem altijd wel gebruiken. En dan zal hij het beter krijgen dan hij het nu heeft. En als die timmerman weer bij ons werkt, zal ik het wel goed met hem maken. En die anderen zal ik ook weleens een plezier doen."

Hij was niet ver meer van zijn woning, toen opeens het grijze mannetje voor hem stond.

„Hier ben ik weer, Uri," zei hij. „Ik had je immers beloofd, dat ik je binnen vierentwintig uur weer zou zien. Maar nu ben je een andere Uri geworden. Blijf zo en leef verder gelukkig."

Het volgend ogenblik was hij verdwenen. Maar Uri wist nu, met wie hij te doen had gehad: met Rübezahl, de goede berggeest, die de armen hielp, boze mensen strafte en zwakken weer op de goede weg bracht. En toen hij wat later op de boerderij kwam, waar men over zijn lang uitblijven ongerust geworden was, was daar grote vreugde, die nog groter werd, toen hij alles verteld had.

Wie helpt mee deze moeilijkheid oplossen?

PRACHTIGE PRIJZEN WACHTEN ALS BELONING

In een oud kasteel vond de eigenaar een schilderijtje. Er stonden bloemetjes op getekend en op die bloemetjes stonden woorden. En al die bloemetjes waren met een draad aan elkaar verbonden. De eigenaar wilde graag weten wat er op stond en het gelukte hem inderdaad het geheim op te lossen. Hij plaatste een pijltje bij het begin, rechts in de benedenhoek en een pijltje bij het einde links in de bovenhoek.

Toen vroeg de man aan zijn kinderen of zij nu konden lezen wat er stond. Maar dat konden ze *niet*. Zijn kinderen zeiden toen, dat *geen enkel kind* dat kon. Nu wil hij eens weten of dat wel waar is en nu vraagt hij het aan alle kinderen, die dit blad lezen: *Kunnen jullie lezen wat er staat!?*

De kinderen, die er in slagen, wil hij ook belonen en die krijgen van hem een prijs. Niet minder dan vierhonderd prijzen heeft hij beschikbaar gesteld, waaronder zelfs:

Een jongens- of meisjesfiets; autopeds op luchtbanden; Trix-bouwdozen; prachtige poppen en poppenwagens; leren voetballen; rolschaatsen

en nog honderden andere aantrekkelijke prijzen zowel voor jongens als voor meisjes

Zijn er echter meer dan vierhonderd kinderen die het gevonden hebben, dan zal er om worden geloot. Dat is duidelijk. Maar vermoedelijk zullen er wel geen vierhonderd jongens en meisjes zo slim zijn. En dan krijgen alleen die vierhonderd slimme kinderen een beloning. Doe je best en probeer het geheim te vinden dat er staat.

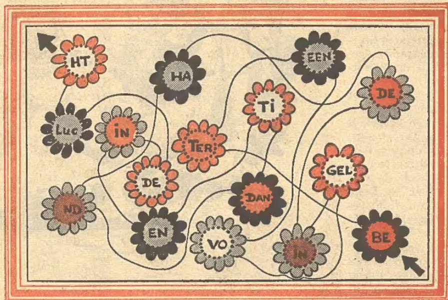
Als je het gevonden hebt, schrijf het dan op een briefkaart, met je naam en adres en stuur die aan:

SJORS VAN DE REBELLENCLUB

POSTBUS 102, HAARLEM

voor 2 October aanstaande

Maar goed duidelijk schrijven, hoor! En dit is nu een afdruk van het geheimzinnige schilderijtje:

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

HA, TANTE! HALLO, OOM!

LEUK DAT JE KOMT LOGEREN, SJORS. WE HEBBEN JE AL ZO LANG NIET MEER GEZIEN!

JULLIE VINDEN HET TOCH NIET ERG ALS IK NOG EVEN MIJN KRANTJE LEES?

JE ZULT HIER VAST EEN PRETTIGE VACANTIE HEBBEN!

WAT?! ER IS IN DE DIERENTUIN EEN VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN TE ZIEN, DIE ZE KORT GELEDEN GEVANGEN HEBBEN!

EEN VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN? WAT IS DAT, OOM?

DAT IS EEN MONSTER UIT HET HIMALAYA-GEBERGTE IN AZIË, WAARVAN ZE TOT NU TOE ALLEEN MAAR REUSACHTIGE VOETSTAPPEN HADDEN GEVONDEN...

MAAR NU HEBBEN ZE ER EEN LEVEND GEVANGEN! ZULLEN WE MORGEN GAAN KIJKEN, SJORS, OF GA JE LIEVER NAAR HET VOETBALLEN?

LATEN WE NAAR DE SNEEUWMAN GAAN — ZOIETS ZIE JE NIET ELKE DAG!

IK BEN ECHT BENIEUWD!

DIERENTUIN

WAT EEN MENSEN! KOMEN DIE ALLEMAAL VOOR DE SNEEUWMAN?

ALS U DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN WILT ZIEN, MOET U EEN DUBBELTJE TOESLAG BETALEN!

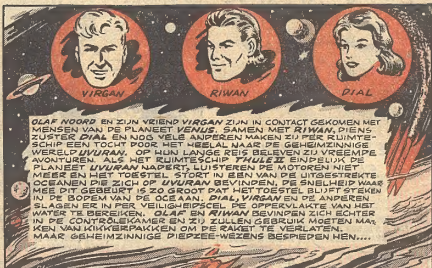
VOORUIT DAN MAAR!

WAT EEN ENGERD!

KOM HIER STAAN, SJORS, DAN KUN JE BETER ZIEN!

IS DAT NU DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN? IK VIND HEM ZIELIG!

OLAF EN RIWAN ZWOMMEN DOOR HET RUIMTESCHIP OP ZOEK NAAR EEN UITGANG. ALLE UITGANGEN BLEKEN INTUSSEN HERMETISCH GESLOTEN TE ZIJN. GEEN NOOD! MET HUN STRAALPISTOLEN, DIE ZELFS ONDER WATER WERKEN, SCHOTEN ZE EEN GAT IN DE DEUR.

DE VRIENDEN WERKTEN ZICH DOOR HET GAT EN KEKEN BEHOEDZAAM ROND. ZWOMMEN ER GEEN GEVAARLIJKE ZEEMONSTERS? DAN VLUG NAAR DE OPPERVLAKTE!

MAAR PLOTSELING VOELDEN OLAF EN RIWAN ZICH VAN ALLE KANTEN VASTGEGREPEN DOOR IJZERSTERKE ARMEN... ZE WERDEN NAAR DE DIEPTE GETROKKEN DOOR GRIEZELIGE VISACHTIGE MENSEN....

